HebrewBooks.org ©Moznaim Publishes. No commercial use allowed.

שתי הלחם פרק אחד עשר מנחות צו.

מסוכן הוא. שמאז בולמוס ותנן מי שמאז בולמוס מפקיעין לומו עד שיאורו עיניו פשילו כיוס הכפורים ביומא בפרק בתרא (לף פג.):

גמ' פליגי. מר גמיר ליה מדמיני דמנור מקדש ומר גמיר לה מקדש: **דיקא נמי.** דבגמרא פליגי ולא בקראי מדנקט הכי ליטמע לעולם הוי רגיל לומר כו': **מתני' מביאי כהן גדול ליתן וערוכין כפניס.** [ו]ולבבי כלל לומו מלי עשרון שהיה מונף בו עשרונו של כהן גדול נמשא ושלי ללא משמו עשרון שלם מפני שכל מלם מודד בו מנמתו [ח] לפעמים שמוציאו לחוץ לאחל בל זה היו מפוי מלא לכהנים לחנות בו עשרונים: **ושא"ם.** לפייטן מי לפסל לעשות מתמות ולא ליטה ועריכה לכיון לקדשה בכלי מיפסל בליטה: **מעשה כלי.** ליטה ועריכה הכל בכלי שרת בפניס ולא בחוץ [ו]: **וקרנותיה.** שהיה מדפיק בקן לכל זויה כעין קריס ומוכך הקרן ד' לפעטות: **שלא מעשה.** בין שמי הלחם ללחם הפניס בין בשיעור [ו] רומב בין בשיעור מוכך וקרנות: **וד"ד יה"ו.** וד"ד שמי הלחם מוכך ז' ורמבו ד' וקרנותיה ד' [ח] ה"יה"ו לחם הפניס מרכו י' ורמבו ה' וקרנותיה ז': **שיהא לו פניס.** לפעמות. [ל"מ] שיהא לו פניס זויות והן הן הקרנות: **מרכו י' ורחבו ה'.** כלכתיב[ם] חממים מרכו ומחמ רחבו ור' יהודה לטעמיה לחמר [ט] חמת כליס בחמת בת ה' ומוחן מורכו של לחם כנגד רוחבו של שלחן: **וכופל.** הלחם: **שפחיים ומחלה.** למעלה מיכן ומיכן [י]וכהן הן הקרנות ונמלאו זקופות בשוה לשפת השלחן. ומ"ד כמין ספיסה רוקדת הוו הכי לפעות הולכות וחוקפות בשיפוע: **ומלא מרכו ממלא רחבו של שלחן.** [יא] ורחבו מחזיק חלי מורך השלחן וכשהיה סודר החמר חלגו נמלא כולו חלא: **מורכו י"ב.** ר' מאיר לטעמיה לחמר כל החמות היו בציונות והלחם יא] עשרה דבחמה לה פליג: **ושפחיים ריוח בחמנע.** בין שמי הסדרים יב] דרוחב הלחם חינו חלא ה' ושני הסדרים מחזיקים י' טפחים כמורך השלחן פשו להו טפחיים וסס ריוח בין סדר לסדר שהרי רוח מנשמש בסס שלא יתעפשו: **אלא שלוש אומר סס.** בחותו ריוח שבין סדר לסדר [יב] הו נותנין בזיכים: **על המערכת.** על ממש: **ושלו מעה.** הוי [יד] חותו על בסמוך: **המפונלים.** לתת רשמי הקניס בחותן פיולין והרבה פיולין יש בהן למנין הקניס: **כ"ח קניס.** בגמרא [ט.] מפרש כמה קניס ללחם: **לא פידור הקניס.** במערכת השדשה ולא בטילתן מעל היבנה דומה שבת: **שומטן.** מבין בל לחם ולחם ומניחן לאורכו של שלחן ולמחר משדר הלחם ולמולשי שבת נותן הקניס בין בל לחם ולחם בשפתן: **בל הכלים.** בגון שולחות סורך לאורכו של בית ממזרח למערב: **גמ' זו מנין.** שהמנחות טעונות בלי: **מה חעשה ושפ טעונין בלי.** לבתיב חשר יבשלו ואין ביטול בלא בלי ובפניס משמעי קרא לבתיב שם [טז] [יזסקל מו] לבלתי הוליח [ו] חל [טז] החילונות: **ט"ו טפחים.** ג' טפחים ומחלה לבל לחם והם שם חלות זו על גב זו ומלא שלחן מקדש בו' [יח] בחויב שלחן מידי חמוך ט"ו טפחים מקדש היה ליפסל בלילה: **והאיכא קניס.** שבין בל לחם ולחם ולאיכא בלי: **משקע לה.** בגימות עושה ללחם בעוד שהיה בלה והקניס היו משוקעים בהם ואינו מגביה הלחם: **וקא פריך מאי טעמא.** בלומר מבדי קניס מאי טעמא היו בין בל לחם: **משום ליעופו.** שיהא חויר בינתים שלא יתעפשו: **סוף סוף.** ליון דמשקע להו ליבא חוילא ומיעפש הלחם: **פורפא.** שלא יהא משוקע בל בך: **והאיכא בויבין.** קשיא לי לממאי פריך הבי להא שלחן לא מקדש להו לבזיבין: **והאיכא קרנות.** שבולטין ועשויין ברלמי הלופן [יז]: **והאיכא** טפחיים ומחלה מבלן ממלא שהא קיפולין של טפחיים ומחלה, שבל מערבות של שהא לחם, גבוה חמש עשרה טפחים למעלה בלומר לקיבולו של שלחן היה עולה ממשה עשר טפחים והיה מקדש בל דבר בין לחם בין קניס בחמש עשרה טפחים להיטיו נוהג שלו (לעיל פה:). **לדברי האומר לחם הפניס טפחיים ומחלה בחמה בת חמשה טפחים, כופל, שדופן הלחם היה בפול וכו'.** ממלא השלחן מקדש ט"ו טפחים, דשם חלות היו במערבות זו על גבי זו לבל אחת בת טפחיים ומחלה הוי להו ט"ו טפחים עולה בשעלחן מהשלחן ומקדש השלחן את הקניס בתחתון, **לדברי האומר, טפחיים בת שהא טפחים, ממלא השלחן וכו'** (שם בבת"י).

בלל א"ר עקיבא בו'. בפ' ר"ש חומר חם לא הביא (שבת דף קלב. וסב) ובפ' חלו דבריס (פסחים דף סט:) פסק בל' עקיבא משום לחיבת בריבותא גבי פסח ומילה מבל הבא ליבא בריבותא ומיהו חמילתיה דר"ע לא בעי בריבותא דשמעינן בבל דוכתא מבי דאמר שבת: **בל הבלים שהיו במקדש אורבן [א]אורבו של בית.** בגמ' תניא חוץ מחרון שחוכרו לרוחבו של בית ובשולחן ומנורה פליגי רבי ור' אלעזר בר' שמעון ומתני' בבבי לחמר מזבח וחערב חוטחין: **שאלו את רבי זו מנין.** חמתני' קחי וקחמר מנין שבל המנחות יש בהן מעשה בלי שרת בפניס ולא בעניו בחיבה מבלי שרת וקידוש קומן בבלי שרת חיירי דבשחי קרא לחמייתי חיירי בציטול חטחת ואשם ואפייה מנחה ולא מיירי בקידוש קומן בלל ומהיבקא דחשת בחורה נפקא לן בגיל בסוף פ' החודה (לף פב:) חה עולה טעונה בלי לבתיב ויקח חת המחבלת חף בל טעון בלי וקחיבה בנגד שבתיב ובקידוש קומן בנגד בבלה בלחמר בגיל בפ' שני (לף יג:) אלא בבא בגיטה ועריבה ואפיה של מנחה בבא בגיטה ומיהו מזה אין לחיה ללחו למירמי חובה בחמר אלא בשפירים בקונטרס בבתיב חשר חטוחל בו ואין ביטול אלא בלי ובפיס משמעי בל שבא בגיטה ואשם אפילו בבלי אחרים ובלי בחלי בחלי בח